

ANTIRASISTISKT PROGRAM

★ UNG VÄNSTER

Antirasistiskt program

ANTAGET VID UNG VÄNSTERS RIKSTING I HERRÄNG 17–20 MAJ 2007

INNEHÅLL:

INLEDNING	4
KOLONIALISM, IMPERIALISM OCH UTSUGNING	7
VARDAGSRASISM OCH FRÄMLINGSFIENTLIGHET	9
INSTITUTIONELL RASISM OCH DISKRIMINERING	13
GRUNDER FÖR FLYKTINGSTRÖMMAR	16
EN RASISTISK ARBETSMARKNAD	23
BOSTADSMARKNAD	26
RÄTTEN TILL UTBILDNING	28
EXTREMHÖGERNS FRAMMARSCH	29
KAMPEN FÖR DEMOKRATISKA FRI- OCH RÄTTIGHETER	32

INLEDNING

Runt om Europa växer sig högerextremismen starkare. I flera europeiska länder som Danmark, Norge, Nederländerna och Belgien har högerpopulistiska partier etablerat sig samtidigt som främlingsfientliga, rasistiska ståndpunkter övertagits av etablerade partier. Rasistiska partier kan få upp till 30 % av rösterna och till och med ingå i regeringskoalitioner. Således är rasism och främlingsfientlighet mer rumsrent idag än på mycket länge. En annan utveckling är den högervridna tabloidpressens ökade inflytande över den nationella politiken genom att med diverse larmrapporter bekräfta stereotyper om invandrare som kriminella, arbetslösa och en belastning för samhället.

Attackerna mot World Trade Center och Pentagon den 11 september 2001 har fungerat som en förevändning för nykoloniala krig i periferin. Med "Kriget mot terrorismen" som moralisk och kulturell motivering har USA och dess allierade tagit sig rätten att stycka upp och lägga under sig stora landområden, folk och marknader. Ockupationerna av Irak, Afghanistan och Palestina, och den ständiga jakten på terrorister har gått hand i hand med en process av demonisering och avhumanisering av muslimer och folk med ursprung i Mellanöstern. Denna process gör sig inte bara till känna i ockupationen av människor i periferin utan även i inskränkningar av minoriteters fri- och rättigheter i centrum. I Danmark, som är en av USA:s allierade, är denna utveckling särskild påtaglig. För att etablera och reproducera ett kolonialt synsätt som är outhärligt för deltagande i ockupationer, har liberala politiska partier tagit sig alltmer reaktionära roller. Rasifierade grupper i allmänhet och muslimer i synnerhet har misstänkliggjorts och pekats ut som orsak till grundläggande problem i det danska samhället. I många avseenden har utvecklingen i Sverige gått i samma riktning som i många andra europeiska länder. Borgerliga partier har övertagit extremhögers retorik och problemformulering. En restriktiv asylpolitik går hand i hand med hårdare krav på invandrare. Invandrare ses som integrationsproblem och de rasistiska partiernas odemokratiska världsbild bekräftas av etablissemang och media.

Var femte invånare i Sverige är själv född i eller har en förälder som är född i ett annat land. Att ha ickesvensk bakgrund är med andra ord ingenting ovanligt eller främmande. Ändå förekommer omfattande diskriminering, särbehandling och rasism riktad mot alla som uppfattas som icke-svenskar. Denna strukturella rasism begränsar sig inte till några få sakområden, utan genomsyrar hela det svenska samhället. Diskrimineringen på arbetsmarknaden, när det gäller tillgången till kvalificerade arbeten såväl som lön i jämförelse med infödda svenskar, är ett allmänt känt faktum. Följaktligen tilläts inte invandrare ha samma möjligheter i

andra delar av det svenska samhället. Bostadsmarknaden är ett konkret exempel som i ökad omfattning fungerar enligt bostadsvårdens spelregler. Inom skolan har elever med utomeuropeisk bakgrund, i synnerhet med ursprung i Mellanöstern, stått i skottgluggen för rasistiska förslag som avlöst varandra. Förslag på förbud av främmande språk i skolan presenteras samtidigt som muslimska ungdomar pekats ut som framtida terrorister som måste bevakas av polisväsendet. Rasifierade grupper är också underrepresenterade i den svenska politiska och ekonomiska maktsfären och har därmed svårt att göra sina röster hörda. Invandrare bosatta i Sverige som inte har svenskt medborgarskap saknar dessutom rösträtt i riksdagsvalen. Detta innebär ett grundläggande demokratiskt problem.

Hänvisningar till invandrare och deras kultur används även för att reducera andra maktstrukturer och orättvisor till att handla om enbart kultur. Kvinnor med invandrarbakgrund framställs och beskrivs som passiva, tysta och förtryckta av sina män och kulturer. Kvinnors underordning beskrivs som ett invandrarproblem som uppstått på grund av en specifik kultur med kopplingar till invandrnarnas hemländer.

Under perioder av hög arbetslöshet, ökade orättvisor och maktlöshet föds otrygghet, desperation och hat. I kombination med en borgerlig offensiv och den bredare vänsterns reträtt, växer sig högerextremism och främlingsfientlighet allt starkare. Ökade orättvisor, rumsren främlingsfientlighet och allt mer utrymme till högerextrema ståndpunkter och åsikter har resulterat i extremhögerns mobilisering av arbetarrörelsens klassiska väljargrupper. Sverigedemokraternas frammarsch i valet 2002 och 2006 följer en allmän europeisk trend som har utkristalliserats under de senaste 20 åren. Sedan 1970-talet har partier med en högerpopulistisk och främlingsfientlig politik gjort intrång i parlamentariska församlingar. I Frankrike har Front National med Jean-Marie Le Pens i spetsen gått stadigt framåt. Jörg Haiders FPÖ i Österrike, Pia Kjaersgaards Dansk Folkeparti, Belgiens Vlaams Blok, Italiens Lega Nord och Nederländernas Lijst Pim Fortuyn, är några partier som har fått betydande parlamentarisk makt. Det är otvetydigt så att radikal högerpopulism etablerat sig på den europeiska politiska arenan. I början av 1990-talet upplevde Sverige samma utveckling när det högerpopulistiska partiet Ny Demokrati fick framgångar på en tydlig främlingsfientlig och rasistisk politik – partiet fick 6,7 procent av väljarstödet och 25 mandat i riksdagen. På senare tid har Sverigedemokraterna haft parlamentariska framgångar och besitter idag mandat i hälften av Sveriges kommuner. Partiet befinner sig i dag på ungefär samma andel av väljarkåren som Dansk Folkeparti gjorde i valet innan sitt genombrott. Högerextremismen är en av vänsterns största utmaningar.

Detta politiska program har som syfte att beskriva en rasistisk utveckling som vi ser upprinnelsen till men har också till uppgift att utifrån historiska erfarenheter påvisa att denna reaktionära utveckling inte endast hotar invandrade minoriteter utan allas trygghet och våra grundläggande fri- och rättigheter. Ung Vänster är en del av den antirasistiska rörelsen och det är vår uppgift att protestera mot rasistiska förslag varje gång de läggs fram. Vi kommer inte att vara åskådare till en samhällsutveckling där debatten tar sig allt mer reaktionära undertoner. Rasismen måste slås tillbaka varhelst den dyker upp genom att samla en bred majoritet av folket emot den. För att stoppa en utveckling av ett mer reaktionärt och rasistiskt samhällsklimat krävs ett brett, uttalat antirasistiskt arbete. Samtidigt är det antirasistiska arbetet alltför viktigt och avgörande för att överlåtas till någon annan. I kampen mot rasism, främlingsfientlighet och högerextremism står vänstern i första ledet.

KOLONIALISM, IMPERIALISM OCH UTSUGNING

”Rasism är även ett fundament i den imperialistiska världsordningen. Fortfarande genomsyras den dominerande världsbilden av en rasistisk ideologi, som kretsar kring civilisering, modernisering och sekularisering. Den fungerar som ett rättfärdigande av både västvärldens dominans i världen och den internationella arbetsdelningen. De rasistiska föreställningar som legitimerar underordningen av rasifierade grupper inom samhällets alla sektorer används således också som grund för västmakternas aggressiva imperialism.”

UTDRAG UR UNG VÄNSTERS PRINCIPPROGRAM, ANTAGEN I LIDKÖPING, 2005

Utsugning och exploatering av andra världsdelar och folk är ett fundament som samhällen i Europa och Nordamerika vilar på. Den kapitalistiska expansionen är präglad av plundring, rasism och militärt våld i syfte att lägga under sig marknader, råvaror och människor i egenskap av arbetskraft. Den europeiska handeln med människor som slavar, plundring och kontroll av andra folkgrupper är ett konkret exempel som följdes av sena 1800-talets kolonialism. Kolonialismen skapade och reproducerade tankemönster om en högt stående europeisk civilisation kontra underlägsna raser och kulturer i kolonierna. Rasistiska föreställningar om de koloniserade folken och behovet av att civilisera dem blev effektiva redskap för förtryck, utplundring och folkmord. Dagens rasism stödjer sig således på det moraliska rättfärdigandet av kolonialismens utplundring och utrotning. Än idag ser vi avtrycken i form av inte så gamla exempel som apartheidssystemet i Sydafrika eller aktuella fall som västvärldens globala ekonomiska maktposition och USA: s ockupation av Afghanistan och Irak.

De rasistiska strukturerna har format samhället sedan lång tid tillbaka men har samtidigt sett olika ut i olika historiska sammanhang. Centralt är, och har alltid varit att tillgodose överklassen och dess anspråk. Rasismen grundar sig ytterst på kapitalismens behov av att fragmentisera arbetarklassen för att försvaga dess styrka. Rasifiering är den sociala process genom vilken olika etniska grupper tillskrivs kulturella olikheter. Genom dessa socialt konstruerade olikheter legitimeras dominans och förtryck. Tidigare talade man om olika mänskliga raser, men under efterkrigstiden har det ersatts med begrepp som ”kultur”. Inte alla invandrare blir utsatta för rasifieringsprocessen, idag är nordamerikaner eller norrmän exempelvis mer eller mindre undantagna. Samtidigt finns det inom gruppen rasifierade de som är mer utsatta, till exempel araber, och de som är mindre utsatta, till exempel polacker. Ekonomiska och sociala orättvisor tenderar att beskrivas som och legitimeras med kulturella skillnader. Rasism och främlingsfientlighet maskerar därmed de verkliga konflikterna i ett samhälle. Den har under lång tid varit en del av klasssamhällets

struktur och ideologiproduktion.

Liksom övriga västländer har Sverige byggt upp sitt välstånd till stor del på vinster från kolonier och Europas utsugning av resten av världen. Sverige har egna kolonier, och avskaffade inte slaveriet förrän 1813, vilket är senare än t.ex. Storbritannien och Frankrike. Sverige idag är ett land som genomsyras av rasistiska föreställningar och mekanismer. Detta återskapas dagligen i arbetslivet, i skolan, på människors fritid och i den svenska asylprocessen. Den svenska arbetsmarknaden präglas också av dessa rasistiska strukturer. Människor med utländsk bakgrund hänvisas till de hälsofarliga, monotona, otrygga och lågavlönade jobben. 2001 hade nästan hälften av alla LO-kvinnor som är födda utanför Europa och som bott i Sverige mindre än 10 år, tidsbegränsade anställningar. Grundläggande är att rasismen i alla dess historiska uttryckssätt använts för att legitimera den rådande ordningen och skydda den härskande klassens privilegier.

Gemensamt för dessa uttryck av rasism och diskriminering är dock att de behändigt individualiseras och bortförklaras som avvikelser från vad som är brukligt i Sverige. Krogdiskriminering beror på en fördomsfull vakt, och den av polisen dokumenterade särbehandlingen och diskrimineringen av invandrare ursäktas med en enstaka rasistisk polis. Alla har hört exempel på fördomsfulla byråkrater och arbetsgivare men alltför sällan sätts dessa fall i ett större sammanhang, nämligen att rasifierade grupper systematiskt diskrimineras i det svenska samhället.

VARDAGSRASISM OCH FRÄMLINGSFIENTLIGHET

Kriget mot terrorismen

Attackerna mot World Trade Center och Pentagon den 11 september 2001 har utnyttjats för att flytta fram det globala kapitalets positioner och slå ner motståndet mot den rådande världsordningen. Människor i Irak, Afghanistan och Palestina avhumaniseras för att bereda väg för ockupationer och förtryck. USA:s nykoloniala krig följda av ockupationer i Mellanöstern går hand i hand med misstänkliggörande av muslimer och araber där dessa grupper utmålas som en grupp människor underordnade västliga värderingar och samhällen. Islamisk fundamentalism utpekades som den nya fienden som berättigade militär upprustning och invasioner. USA har på så sätt tagit chansen att stärka såväl sin ekonomiska som militära makt, med vinstintresse som främsta drivkraft. I hela västvärlden har den så kallade terroristbekämpningen använts som förevändning för att kunna inskränka de demokratiska rättigheterna och rättssäkerheten. Den etablerade högern har genom att lova ordning och stabilitet genom ökad repression gång på gång öppnat upp för högerextrema krafter att träda in på den politiska arenan.

Genom historien har olika grupper och minoriteter utnyttjats för att cementera orättvisor, förtryck och repression. Den europeiska antisemitismen, som i sin brutalaste form under 1930 och 1940-talet resulterade i utrotning, användes effektivt för att flytta fram den europeiska borgerlighetens positioner. Också fruktan för islam och muslimer kan spåras i den europeiska historien. Framställningen av islam och dess anhängare men också araber som en homogen grupp med barbari, ödeläggelse och terror som kännetecken har varit verktyg för att kontrollera "Orientens" och kolonisera den muslimska världen. Istället för att härleda terrorism i första hand till reaktioner på ockupation och militär närvaro i främmande länders territorier, har terrorism betraktats som inneboende i religionen islam och som en egenskap hos muslimer. USA har efter den 11 september 2001 tagit hetsen mot muslimer till nya extrema nivåer. Muslimer, politisk islam, islamister och terrorister har använts som en diffus hotbild mot västerländska samhällen och värderingar. Våld och terrorism är några teman som är mest dominerande i samband med skildringar av islam och muslimer. I kölvattnet av USA:s jakt på misstänkta så kallade islamister, har muslimer i Europa misstänkliggjorts. Det är tydligt att förslag på en restriktiv asylpolitik, hårdare kontroll och krav tar avstamp i skapandet av en allmän rädsla för en påstådd muslimsk närvaro som ständigt ökar. Högerpopulister, främlingsfiendliga krafter och rasistiska partier bygger stora delar av sin politik på denna konstruerade rädsla som ställer krav på extraordinära åtgärder, i form av till exempel integritetskränkande lagar eller restriktiv tillgänglighet till socialförsäkringar,

för att skydda majoritetsbefolkningen.

Reaktionära landvinningar i Europa och Sverige

I Danmark regerar en koalitionsregering som styrs av det liberala Venstre tillsammans med Konservative Folkeparti och Dansk Folkeparti som stödpartier. Sedan regeringsbildningen 2001 har landets invandrings- och asylagar hårdnat. Detta har lett till att antalet asylsökanden till Danmark minskat drastiskt. Så kallat integrationskontrakt har införts där invandrare måste intyga att de inte agar sina barn samt att de kommer att respektera mäns och kvinnors lika rättigheter. Även välfärdssystemets utformning är präglad av en åtskillnad mellan invandrare samt flyktingar och majoriteten av de danska medborgarna. Den ordinarie nivån av socialbidrag tillfaller endast de individer som har vistats sju av de senaste åtta åren i Danmark. Europarådets kommission mot rasism och intolerans har kritiserat danska politiker och medier för att aktivt underblåsa främlingsfientliga stämningar. Det konstateras att de lagar mot rasism som finns sällan utnyttjas. Partier som Dansk Folkeparti har systematiskt använt invandrare som murbräcka mot generella välfärdssystem och fackliga rättigheter. Antiterrorlagar har införts som inskränker medborgarnas fri- och rättigheter.

Sverige har idag hunnit ikapp länder som Danmark och Nederländerna. En borgerlig offensiv har inneburit att partier på högerkanten övertagit extremhögerens politiska krav på språktest av invandrare och strängare asylpolitik. I synnerhet var de etablerade partiernas uppvaktning av den svenska extremhögerens politik tydlig i samband med riksdagsvalet 2002. Det tydligaste exemplet på denna utveckling är Folkpartiets vändning mot ett parti som alltmer tenderar att peka ut invandrare som ett integrations- och samhällsproblem och som i samma anda förordar hårdare krav. I samhällsdebatten görs allt oftare en strikt uppdelning mellan ”svenskar” och ”invandrare”. Etablerade partier har sett sin chans att mobilisera väljare och flytta fram sina positioner i det politiska fältet genom att framställa invandrare som hot – ett ekonomiskt och socialt samhällsproblem – som måste hållas i schack genom hårdare krav. Genom att utpeka invandrare som integrationsproblem och ”tala klarspråk” har samhället slagit in på en rasistisk och främlingsfientlig utveckling där extremhögerens odemokratiska världsbild ständigt bekräftas av etablerade borgerliga partiets utspel och medias dramaturgi. Stora delar av dagordningen i debatten om invandring och integration har en tydlig främlingsfientlig utgångspunkt. Det rådande integrationstänkandet är föga ifrågasatt. En bidragande orsak har varit vänstens bristande närvaro och förankring. Där fyller vi en viktig funktion. Vi målar inte ut invandrarna som problemet. Vi ser inte invandrades arbetslöshet som en integrationspolitisk fråga medan svenskars arbetslöshet är en

arbetsmarknadspolitisk fråga. Vi ser att om alla möjliga samhällsområden omfattas av en så kallad integrationspolitik riskerar samtliga frågor också kopplas ihop med invandrarskapet. Arbetslöshet kommer att kopplas till språkproblem, bostadsbrist och segregation till invandrarnas benägenhet att bo tillsammans och brott kommer att kopplas till misslyckade begrepp som ”sociokulturellt arv”. Det är en i grunden felaktigt problemformulering. Utgångspunkten för vårt antirasistiska arbete bör ligga i omfördelningen av makt och ägande i samhället och angripandet av det kapitalistiska samhället. Däri ligger också sådant som att kompromisslöst försvara allas fri- och rättigheter, rätten till asyl, tillgången till välfärdssystemet och bekämpa den utbredda vardagsrasismen.

Feminismen som slagträ

Myterna om invandrarkvinnor är många – de är passiva, tysta, förtryckta av sina män och kulturer. Alla dessa myter i kombination med polarisering mellan muslimer och västerlänningar används effektivt för att maskera könsförtrycket och dess effekter i form av sexuella trakasserier och våld mot kvinnor. Muslimer tenderar ofta att förknippas med kvinnoförtryck, medan västerlänningar förknippas med jämlikhet mellan män och kvinnor. Muslimska kvinnlig klädsel framställs i detta sammanhang som kvinnoförtryckande, ovärdig och påtvingad. Slöjan blir en symbol för att mannen äger kvinnan. Det koloniala arvet gör sig åter påmint – koloniserarna skapade en bild av den koloniserade kvinnan som i sin tur legitimerade kolonialismen. De franska koloniserarna i Algeriet drev kampanjer för att befria de algeriska kvinnorna från slöjan. Kolonialismen skulle frigöra de koloniserade kvinnorna som var förtryckta av de koloniserade männen. Detta känns igen idag när borgerliga debattörer hävdar att USA:s invasion av Afghanistan var det första feministiska kriget. Islam och muslimer framställs som ”omoderna”, medan väst och västerländska värderingar framställs som ”moderna” och som räddningen för ”förtryckta muslimska kvinnor”. Muslimer karaktäriseras som underlägsna och västerlänningar som överlägsna.

På samma sätt som invandrarna används som murbräcka mot generella fri- och rättigheter finns tendenser att invandrare och deras kultur utnyttjas för att reducera andra maktstrukturer till att handla om enbart kultur. Schablonbilderna av invandarmän som hedersmördare, kvinnomisshandlare och patriarkala samt kvinnor med invandrarbakgrund som underlägsna och svaga är vanligt förekommande när våldet mot kvinnor berörs. Efter de tragiska morderna på Pela Atroshi 1999 och Fadime Sahindal tre år senare etablerades begreppet heder som starkt kopplad till kulturer med ursprung i exempelvis Mellanöstern och delar av Afrika.

Den svenska kulturen eller de svenska värderingarna presenteras i ett motsatsförhållande till invandrarnas reaktionära, religiösa, hedersrelaterade och

kvinnofientliga seder och bruk. Arrangerade äktenskap, så kallade tvångsäktenskap, mellan ungdomar med invandrarbakgrund ses som en form av hedersrelaterat våld medan arrangerade äktenskap – att gifta sig med någon från rätt familj – inom den svenska överklassen ses som oproblematiska existerande samhällsfenomen. Hedersbrott och hedersmord används effektivt för att maskera den verkliga maktstrukturen som ligger bakom våldet mot kvinnor, nämligen kvinnoförtrycket – i såväl Sverige som i Afghanistan. Undersökningar visar att var tredje svensk kvinna, som separerat eller skilt sig från en man, utsatts för våld av tidigare make eller sambo. Våld mot kvinnor är således ingenting specifikt för andra kulturer som skiljer sig från den svenska eller västerländska. Följaktligen är den svenska mannens våld mot sin kvinnliga partner ingalunda ett individuellt problem medan faderns eller broderns kontroll över kvinnan är en del av ett större samhällsproblem kopplad – eller en del av en invandrarproblematik.

När könsförtryck och könsdiskriminering omdefinieras som ett invandrarproblem, patriarkatet ersätts av ”invandarmän” och våldet mot kvinnor reduceras till kulturella uttryck med kopplingar till Mellanösterns halvfeodala samhällen, är en framgångsrik feministisk strategi en som utgår från alla kvinnors kollektiva upplevelser och organisering under ett konkret hot. Ung Vänster förkastar enkla förklaringar som omvandlar kampen mot könsförtrycket till en fråga om kultur. Det krävs att det finns tjej- och kvinnojourer med resurser och kompetens för att ta emot tjejer och kvinnor med olika åldrar samt med olika bakgrunder. Det är även kommunernas ansvar att driva ungdomsmottagningar med utbildad personal och god tillgänglighet. Nedskärningar och personalneddragningar i skolorna har i synnerhet drabbat tjejer. Idag saknar många skolor möjligheter att ha skolkuratorer och sjuksystrar som är ständigt närvarande i elevernas vardag. Ung Vänster ser detta som ett stort problem och kräver att resurser öronmärks för kuratorsverksamhet i grundskolan.

INSTITUTIONELL RASISM OCH DISKRIMINERING

Statlig rasism avser regler, normer, rutiner, vedertagna förhållningssätt och beteenden i institutioner och andra samhällsstrukturer som är diskriminerande och utgör hinder för etniska minoriteter att uppnå lika rättigheter och möjligheter som majoriteten av befolkningen. Sådan diskriminering kan vara synlig eller dold och den kan ske avsiktligt eller oavsiktligt. Det kan vara regler, normer och praxis hos samhällsinstitutioner som t.ex. skolväsendet eller arbets- och bostadsförmedlingen som fungerar utestängande. Några exempel är t.ex. att rasifierade grupper förbises i bostadsmarknaden eller inte kallas till arbetsintervjuer. Ofta är diskrimineringen anonym, förnekas av sin utövare och hittas främst i rutiner och praktiker inom institutionernas organisationer.

De främlingsfientliga framgångarna, normaliseringen av stigmatiserande förslag från etablerade partier och en allmän debatt som allt mer kommit att färgas av rasistiska undertoner har skapat en tradition av legitim politisk demonisering av invandrare. Detta har förstärkt den institutionella rasismen på en rad olika samhällsområden. Invandrare bedömer i allmänhet att de har sämre förutsättningar att påverka sin livssituation än övriga svenskar. Ytterst är det en både en orsak och en konsekvens av maktojämlikheten i Sverige. En förutsättning för diskriminering är uppfattningen om att människor är ”olika”, har olika värden och att denna olikhet motiverar särbehandling. Omvänt är diskriminering även en produkt av samhällsinstitutionernas oförmåga att hantera ojämlikhet. Det finns lagar och strukturer i statsapparaten som, medvetet och omedvetet, ger signaler om människors olika värde grundat på etnisk bakgrund. Ett sådant exempel är den svenska flyktingpolitiken, där människors berättelser om förföljelse och välgrundade rädsla för förföljelse nonchaleras, ett annat är diskriminerande bestämmelser om klädesregler på arbetsplatser.

Ett betecknande inslag är att samhällets institutioner ändrar sina regler och sin praxis i relation till vissa etniska grupper. Ett exempel är kravet på jämställdhetsarbete för att få statligt bidrag till invandrarorganisationer, medan ett sådant krav inte ställs på andra föreningar. Ett annat exempel är när lokal rösträtt finns för invandrare från EU samt Norge och Island på samma villkor som svenska medborgare, medan invandrare från andra delar av världen ska vänta i tre år. Ett oroväckande inslag är bristen på rutiner för att motverka diskriminerande handlingar. Ett annat exempel är att många myndigheter trots ett flerårigt krav från regeringen, länge avstod från att skapa mångfaldsplaner. De senaste siffrorna visar att bara 63 procent har en plan.

Ännu ett problem är det bemötande som många människor med utländsk bakgrund

får hos olika myndighetsutövare. Till exempel kan handläggare och tjänstemän många gånger ha en särskild praxis gällande invandrare. Under lång tid hade exempelvis vissa handläggare i Stockholm som praxis att kräva att invandrare gick på språkkurs i svenska för invandrare för att få socialbidrag - trots att det enligt lag utgör en social rättighet. Stereotypa föreställningar som att invandrarkvinnor förväntas vilja vara hemma mer än svenskar för att ta hand om barn och äldre, kan ofta få rättfärdiga att tillgången på välfärdstjänster blir lägre i invandrartäta områden.

Det svenska rättsväsendet genomsyras av det rasistiska samhället. Människor med utländsk bakgrund döms hårdare och på svagare grunder – samtidigt utgör det ett svagare skydd för dessa. Diskriminering sker alltså dels mot de människor som misstänks och dels mot de som utsätts för brott.

Den svenska poliskåren präglas av en starkt rasistisk kultur. Det gör sig påmint genom sättet invandrare behandlas av polisen och polisens benägenhet att gripa personer ur olika etniska minoriteter. Det är två och halv gånger så vanligt att utrikes födda är registrerade som misstänkta för brott jämfört med svenskfödda med båda föräldrarna födda i Sverige. Den svenska polisen ägnar mer tid åt att utreda misstänkta brott begångna av invandrare, gör invandrare till föremål för hårdare kontroller och förefaller använda överväld i större utsträckning mot invandrare. Många rasifierade gruppers upplevelse av rättsväsendet består således i misstänkliggörande, anklagelser och trakasserier.

Förekomsten av diskriminering undergräver legitimiteten hos samhällsinstitutioner, lagar och regelverk. Vetskapen om att vara undantagen samhällets skydd och rättssystem är en faktor som kan bidra till att minska incitament att engagera sig i dessa institutioner. Det faktum att rasifierade grupper är dåligt representerade i den offentliga maktapparaten, liksom inom media och på högre myndighetspositioner, bidrar också till en sådan maktlöshetskänsla. Marginalisering och maktlöshet ökar misstron mot de otillräckliga demokratiska institutionerna och minskar människornas vilja att engagera sig politiskt. Detta är ett stort demokratiskt problem.

Hatbrott - brott som riktas mot enskilda personer p.g.a. deras etnicitet eller nationella ursprung är det yttersta uttrycket för rasismen i Sverige. De senaste decennierna har det rasistiska våldet ökat kraftigt i Sverige. Det är naturligtvis en konsekvens av den övriga samhällsutvecklingen. Mot slutet av åttiotalet och början av nittioalet skedde en mängd mordbränder mot flyktingförläggningar. I Trollhättan brändes moskén ner och den s.k. lasermannen i Stockholm sköt elva människor varav en avled. Detta sammanföll med ett uppsving för högerextrema och rasistiska rörelser.

ANTIRASISTISKT PROGRAM

En kartläggning från 1995 visade att 1 200 anmälda brott kunde karakteriseras som rasistiska eller främlingsfientliga. 1997 hade antalet nästan dubblerats och år 2000 var siffran 4 284. I regleringsbrevet för Riksåklagaren och Rikspolisstyrelsen från 1996 och framåt har regeringen angett att kampen mot brott med rasistiska eller främlingsfientliga motiv ska prioriteras. Det finns inga tecken på att detta har verkställts. När det gäller olaga hot, skadegörelse och ofredande med hatbrottsinslag går hatbrotten bara hälften så ofta till åtal som ”vanliga” brott av samma karaktär. När det gäller anmälningar av hets mot folkgrupp och olaga diskriminering är antalet som går till åtal mycket lågt. Det som behövs är att ställa högre krav på att rättsväsendet använder sig av existerande lagstiftning effektivare i bekämpningen av rasistiska och främlingsfientliga brott.

GRUNDER FÖR FLYKTINGSTRÖMMAR

Genom alla tider har människor lämnat sina hemtrakter för att söka ett bättre liv någon annanstans. En del har gjort det mer eller mindre frivilligt, men de flesta har flyttat för att undkomma svält, miljöförstöring, krig, förtryck och förföljelse. En av de grundläggande orsakerna till detta ligger i den orättvisa fördelningen av makt och rikedomar i världen, och de konflikter som detta skapar. Västvärldens skuld ligger i århundraden av kolonialism och utsugning. Det enda sättet att lösa detta problem är att fördela makten och rikedomarna lika. Ingen vill fly sitt hemland för att söka asyl någon annanstans. Att arbeta för en rättvis världsordning är därför oerhört angeläget, men får aldrig ses som en ersättning för en human flyktingpolitik. Kampen för människans frigörelse och en värld i fred och jämlikhet kräver att vi idag visar solidaritet med människor som flyr ifrån krig och förtryck. Det innebär att en flykting alltid ska ha rätt till asyl i Sverige och att Ung Vänster verkar för att denna rätt skall gälla även i andra länder.

Enligt FN:s flyktingkonvention, även kallad Genèvekonventionen, som fastställdes 1951, är en flykting ”varje person som befinner sig utanför sitt eget land och som på grund av ras, religion, nationalitet, socialgrupp eller politisk åskådning inte åtnjuter sitt lands medborgarskydd”. I svensk lag omfattas även förföljelse på grund av ”kön och sexuell läggning” av flyktingdefinitionen. Det är en grundläggande mänsklig rättighet att kunna lämna det egna landet och söka asyl i ett annat land. Flera internationella konventioner som Sverige undertecknat skyddar denna rätt. Det är alltså inget vi godtyckligt kan besluta om, som det oftast framställs i debatten. Trots det avvisas människor och skickas tillbaka till länder där de går en osäker framtid tillmötes. Ung Vänster kräver att Sverige följer FN:s flykting och barnkonvention. Bland undertecknade konventioner finns FN:s konvention mot tortyr där förbudet mot att återsända personer till ett land där de riskerar tortyr fastställs. Vid 11 tillfällen har Sverige fällt av FN:s tortyrkommitté för att de brutit mot detta. Det är världsrekord.

Flyktingar och Sverige

Den moderna invandringen till Sverige började i samband med andra världskriget. De som sökte sig hit var främst judar från Tyskland. I takt med den ökade industrialiseringen tog arbetskraftsinvandringen fart i början av 50-talet. Då var det främst européer som bosatte sig i Sverige. Det var inte förrän på 70-talet som människor utanför Europa sökte sig hit i större utsträckning. Från och med mitten av 80-talet har det kommit flyktingar främst från Mellanöstern och länder i Östeuropa. I början av 90-talet ökade flyktingströmmarna främst från det forna Jugoslavien

och Somalia. Den största gruppen av invandrare utgörs dock av nordbor. Sverige har sedan 1968 en reglerad invandring. Detta innebär att en icke-nordbo inte får vistas i landet i mer än tre månader eller arbeta utan uppehållstillstånd. Ung Vänster vill även i fortsättningen stå för en reglerad invandring, då detta ger invandrarna en möjlighet att få samma levnadsvillkor som övriga svenskar. En reglerad invandring är också en förutsättning för att de människor som kommer till Sverige ska få ett bra mottagande och hjälp. Att ha en reglerad invandring får däremot aldrig bli detsamma som att knappt ha någon invandring alls.

Flyktingpolitiken- ett sätt att underblåsa rasism

Människors värderingar påverkas av de normer som anges i utrikespolitik, asylagstiftning och i rättspraxis. Där är Migrationsverket och tidigare Utlänningsnämnden vägledande institutioner som med sin allt hårdare praxis i asylärenden i förlängningen underblåser främlingsfientliga strömningar. Det faktum att myndigheter nekar människor uppehållstillstånd eller den minskande andelen flyktingar som får flyktingstatus sprider en skepsis och misstro mot de människor som söker sig till Sverige. Det spiller naturligtvis över på invandrare bosatta i Sverige. Inte minst fungerar det som ett alibi för rasistiska grupperingar att måla ut invandrare som snyltare och lögnare.

2005 blossade en debatt om apatiska flyktingbarn med uppgivenhetsyndrom upp i media där migrationsministern och etablissemangen gick i bräschen för att ifrågasätta och betvivla flyktingbarnens hälsotillstånd och bakomliggande agenda. Det var ett tydligt tecken på hur rättfärdigandet av en inhuman flyktingpolitik förutsätter en retorik som spelar på rasistiska undertoner. Det sätter naturligtvis avtryck i den svenska debatten och i människors medvetande. Följden blir ett minskat stöd för en human flyktingpolitik.

För Ung Vänster är dock människors rätt att söka skydd undan krig, förföljelse och tortyr och människors rätt att leva värdiga liv en fråga om mänskliga rättigheter som vi är beredda att försvara i alla lägen.

En rättvis flyktingmottagning

Den svenska flyktingpolitiken har länge dominerats och avgjorts av socialdemokrater och moderater. Den har under hela 90-talet genomgått en allt restriktivare utveckling. Det genomfördes en rad restriktiva lagändringar 1997. Trenden är genomgående även under 2000-talet. 1999 beviljades 45 % av dom asylsökande uppehållstillstånd hos Migrationsverket. År 2004 var siffran nere på 8%. Även om lagarna inte förändrades nämnvärt mellan 1999-2004 kännetecknas perioden av en snabbt hårdnande praxis. Idag krävs en omfattande bevisföring för att människor ska beviljas uppehållstillstånd. Ofta möts de med stor misstro och uppenbart orimliga

beviskrav där exempelvis tortyr utförd av företrädare för statsmakten inte anses vara skäl nog för att bevilja asyl och där krigsvägrare sänds tillbaka till krig. I praktiken leder detta till att den enskilde asylsökande tvingas till en bisarr form av omvänds bevisföring där utgångsläget är att den sökande inte har anledning att stanna till motsatsen är bevisad – ett synsätt som uppenbart strider mot gängse praxis i en rättsstat.

Dock gäller det vidare att poängtera faktumet att trots att allt starkare rasistiska strömningar inom hela det svenska samhället i allra högsta grad är en verklighet, beror inte Migrationsverkets allt stramare praxis gentemot asylsökande i grunden på enskilda handläggarens inskränkthet eller illvilja. Insikten om att institutionella fel och medvetna politiska direktiv ligger bakom myndighetens arbete är central. I praktiken är det med dagens ramar för arbetet med Migrationsverket en veritabel omöjlighet att göra rättvisa bedömningar av enskilda fall då man successivt byggt upp ett löpandebandsystem där enskilda handläggare belönas efter antal avklarade fall. Denna politiska linje för att lägga locket på invandringen genomfördes av den föregående socialdemokratiska regering och kommer med all sannolikhet att fortsätta under dagens moderatledda.

Andelen flyktingar som får flyktingstatus har sjunkit de senaste åren. Idag får knappt en procent av de som söker asyl i Sverige flyktingstatus. Istället har de flesta fått stanna på grund av s.k. ”humanitära skäl”, inte sällan på grund av de långa väntetiderna, där den asylsökandes hälsotillstånd och anpassning till Sverige tas i beaktning. Det är ett tydligt tecken på att Sverige i praktiken har upphört att tillämpa Genèvekonventionen. Det urholkar i grunden rättigheten till skydd från förföljelse och antyder istället att flyktingmottagandet är ett utslag av välvilja och omsorg från den svenska myndighetens sida. Genom att ge fler asylsökande flyktingstatus skulle de som kommer vid en senare tidpunkt från samma land eller med samma skäl för sin asylansökan, inte lika godtyckligt kunna avvisas.

Det finns en hel del försvårande omständigheter och hinder som flyktingar på väg till Sverige tvingas hantera. Det finns många problem med den typen av kvotmottagande som tillämpas idag. Det leder till ett selektivt system då de människor som väljs ut från flyktinglägren handplockas efter de rika ländernas önskemål, något vi inte kan acceptera. Vi motsätter oss även specifika visumtvång som hindrar människor från att söka sig till Sverige. Hela viseringspraxisens logik bygger på att ansökan avslås om man bedöms vilja stanna eller söka asyl i landet. I praktiken innebär det att man fråntar människors fastslagna rättighet att fly sitt land för att söka asyl i ett annat. Ytterligare ett sätt att underlätta för flyktingar att söka asyl i Sverige är att införa en första asylsökningrätt på svenska ambassader. Man låter flyktingar söka preliminär

asyl direkt på plats på en svensk ambassad, istället för att tvinga dem företa en farlig illegal flykt. Människor kan då söka asyl oavsett ifall man har råd att betala en människosmuglare för att hjälpa en att fly sitt land eller inte.

Bemötande och asylprocessen

Asylprocessen i Sverige har länge varit djupt rättsosäker. Många av flyktingarna direktavvisas vid gränsen, trots att ingen ska avvisas utan utredning. För övriga asylsökande utses ett offentligt biträde, som hjälper den asylsökande att komplettera sin ansökan. Man förordnar mycket sällan kunniga flyktingadvokater att företräda de asylsökande. Det är av stor vikt att alla asylsökande har rätt till adekvat juridisk hjälp under asylprocessens alla olika delar. Handläggningstiderna är ofta mycket långa. Trots att Migrationsverkets har som målsättning att handläggningstiden ska vara högst 6 månader brukar de vara längre än så. I många fall är det sätt svenska myndigheter bemöter asylsökande på både kränkande och förnedrande. Människor sätts i häkte eller arrest utan att ha begått något brott. Det kan räcka med en misstanke om att flyktingen tänker försöka gömma sig från en eventuell utvisning för att motivera flera månader i häkte. Detta får inte accepteras. Den förda flyktingpolitiken bidrar, både vad gäller rättssäkerhet och sociala förutsättningar, till den särskilda utsatthet som asylsökande lever i. Det finns i dag familjer som vistas flera år på förläggningar innan de får sina permanenta uppehållstillstånd. Tiden på förläggningar är ofta mycket ansträngda där man får en extremt låg ersättning som ska täcka kostnader för mat, kläder, fritid och hälsa och endast tillgång till akut sjukvård. I denna väntan lever den asylsökande i oro och ovisshet, avskuren från alla möjligheter att verka i samhället.

Efter en massiv opinionsbildning och stora landomfattande kampanjer som Flyktingamnesti 2005 lades Utlänningsnämnden ner våren 2006 och en så kallad tillfällig asyllag upprättades. Det var ett viktigt erkännande av bristerna i den rättsosäkra och inhumana asylprocessen. För att ge upprättelse åt de människor som drabbats av den humanitära katastrof som asylprocessen inneburit har Ung Vänster varit med och drivit frågan om genomförandet av en generell amnesti i asylprocessen. Kravet gick inte igenom men riksdagen beslutade hösten 2005 om en tillfällig asyllag för att ge alla med lagakraftvunna avvisningsbeslut rätt till en ny prövning.

Nedläggningen av Utlänningsnämnden var en stor seger för oss som länge drivit frågan om avskaffandet av denna rättsosäkra instans. Nya förändringar har också gjorts i utlänningslagen och i asylärendets gång där Migrationsverkets beslut istället ska överklagas till migrationsdomstolar (länsrätten). Dessutom ska muntliga förhandlingar införas och de allmänna domstolarnas öppenhet är större vilket gör att rättssäkerheten i asylprocessen sannolikt kommer att förbättras. Det är en positiv

utveckling som går i rätt riktning men som vi inte kan bedöma alla konsekvenser av än.

I den nya utlänningslagen har man också fastslagit att en stor del av Migrationsverkets landinformation ska vara öppen och tillgänglig för alla. Detta är oerhört positivt eftersom tjänstemän tidigare kunnat avslå asylansökningar med hänvisning till hemligstämplad information om flyktingarnas hemländer. Tidigare har Migrationsverket kritiserat för att göra bedömningar utifrån information som hämtats från officiella kanaler i flyktingens hemland så som ambassadörer, företag eller politiker. Nu bli det lättare att undersöka var informationen är hämtad ifrån och ifrågasätta faktauppgifter.

EU:s flyktingpolitik

På många sätt syftar den Europeiska flyktingpolitiken till att försvåra flyktvägen från flyktingarnas hemländer till Europa.

Den svenska flyktingpolitiken håller allt mer på att omformas för att passa in i den Europeiska Unionens mall. Schengen är det centrala avtalet i detta arbete. Ett arbete som innebär att Sveriges regering idag vill lämna beslutanderätten över flykting och asylnpolitik till EU. Sedan 1997 är Schengenavtalet en integrerad del av Amsterdamfördraget och därmed EU:s grundläggande fördrag.

Schengenavtalet är ett avtal, slutet i staden Schengen i Luxemburg, mellan nio av EU:s femton länder. Schengenavtalet innebär att de undertecknande länderna avvecklar sina inbördes gräns- och tullkontroller för att förstärka de yttre gränserna och skapa gemensamma regler för visum och asylnpolitik. Tillsammans ska Schengenländerna avgöra vilka flyktingar som är berättigade till asyl och utbyta information i asylärenden. Man inför också flera gemensamma register. Schengen Informations System (SIS) är ett databaserat informationssystem som används vid bland annat gränskontroller och polisutredningar samt vid utfärdande av visum och uppehållstillstånd. Varje person som passerar Schengenländernas yttre gränser ska kontrolleras genom pass eller identitetshandling mot SIS. Flyktingar utan identitetshandlingar behandlas som efterlysta brottslingar och potentiella terrorister. Dessutom ska personer som inte är misstänkta för brott, men genom sitt »beteende« väckt polisens intresse, kunna registreras i SIS. Helt nya typer av information får också registreras som uppgifter om vilka personer som önskas anhållna för utlämning, oönskade utlämningar, utlämningar som vägrats inresa, personer som anses kunna utgöra allmän fara m.m. SIS är ett stort hot mot våra möjligheter att bedriva en solidarisk och medmänsklig flyktingpolitik.

I och med Amsterdamfördraget har flyktingpolitiken gjorts till en överstatlig

angelägenhet inom EU. Det är ett system med minimiregler som har lett till en harmonisering nedåt i rättssäkerhet och behandling. Men det innebär också att det finns utrymme för medlemsländer som väljer humanare eller generösare bestämmelser. Denna möjlighet har den svenska regeringen i det stora hela inte utnyttjat vilket delvis har gjort EU-direktiven till en förevändning för en hårdare praxis.

Dublinförordningen innebär att den som flyr inte har rätt att välja asyl i ett annat EU-land utan ska söka asyl i det första land man kommer till. Människor har inte heller rätt att söka asyl i mer än ett EU-land. Det innebär alltså att en asylsökande skickas tillbaka till ett annat EU-land om han eller hon varit där först. Länder som Sverige som ligger längre bort från gränserna till tredje världen får följaktligen automatisk mindre flyktingar. Vidare gör man i enlighet med förordningen bedömningen att alla länder som anses säkra inte kan ses som länder som kan generera politiska flyktingar. Detta skulle t.ex. innebära att om Turkiet skulle bli medlem i EU skulle kurder som flyr inte kunna söka asyl i något EU-land. Detta är förstas en orimlig ordning eftersom människor själva bör få avgöra i vilket land de vill söka asyl.

Ett annat sätt att begränsa antalet asylsökande är det så kallade transportörsansvaret. Det innebär att flyg, buss- och båtbolag mer eller mindre blir asylinstanser då de kan bötfällas om de tar med någon in i landet och denne vägras uppehållstillstånd. Ett sådant system innebär att personal hos flygbolag tvingas göra asylbedömningar vilket de saknar kvalifikationer för. Konsekvensen är att personalen måste vara extra vaksam mot "suspekta" invandrare. I praktiken blir de myndighetsutövare som kan fälla en dom över en asylsökande genom att neka honom eller henne att över huvudtaget komma till ett land där hon eller han kan söka asyl. På så sätt flyttar man ut "flyktingproblemet" utanför EU och till andra institutioner. Detta anser Ung Vänster vara oacceptabelt.

En orsak både till att människor gått under jorden och till att asylsökande fått vänta så länge på besked är att Sverige idag inte lever upp till Genèvekonventionen om flyktingars rättsliga ställning. Trots att man har överklagat eller blivit avvisad har många flyktingar tvingats gå under jorden med rädsla för att tvingas tillbaka till hemlandet. Samtliga flyktingar som befinner sig illegalt i Sverige ska ges chans att överklaga avslagsbesluten. De flyktingar som gömmer sig lever ständigt i fruktan för att bli hämtade av polis. Husrannsakan med syfte att gripa en person som skall utvisas ur landet ska inte kunna genomföras. Man räknar man att det finns kring 10 000 gömda flyktingar i Sverige. De är extremt utsatta och bli ofta utnyttjade av arbetsgivare och tvingas leva på allmosor och välgörenhet.

Sverige, precis som andra EU-länder, erkänner alla individers rätt att ”såväl i fysiskt som psykiskt avseende åtnjuta bästa uppnåeliga hälsa”. Trots detta kan gömda flyktingar i Sverige inte kräva sådana grundläggande saker som sjukvård och skola av den svenska staten. Till skillnad från länder som Belgien, Frankrike och Italien saknar Sverige ett regelverk som garanterar vård för gömda flyktingar. Eftersom både regelverk och finansiering saknas finns det varken krav eller ekonomiska incitament för sjukhus att vårda gömda flyktingar. Därför blir vård av gömda flyktingar en förlustaffär. Ett exempel är gravida kvinnor som inte får tillgång till offentlig mödravård, något som kan få allvarliga konsekvenser för både mor och barn. Detta har lett till att flyktingar har fått förlita sig på frivilligorganisationer som hjälper dem att överleva. Det är en oacceptabel situation. Även om man som flykting vänt sig till den offentliga vården ska man inte behöva leva i rädsla för att bli upptäckt. Ingen ska nekas vård inom den offentliga sektorn och ingen ska behöva vara rädd för att söka vård på grund av hot om avvisning. Lanstinget bör bära det ekonomiska ansvaret för dessa flyktingar och sjukvårdssekretessen ska självfallet tillämpas. Det är även viktigt att förse minderåriga flyktingar med möjligheten att gå i skola. I en utsatt situation och osäker tillvaro spelar skolan en central och viktig roll för asylsökande barn. Det är en mänsklig rättighet för barn och ungdomar att kunna gå i skola, utbilda sig och umgås med jämnåriga kamrater.

EN RASISTISK ARBETSMARKNAD

Sverige är ett rasistiskt klassamhälle. Föreställningar om kulturell eller etnisk tillhörighet ger upphov till en tydlig hierarkisk uppdelning som tydligt präglar den svenska arbetsmarknaden. Detta gynnar framförallt överklassen eftersom deras ställning stärks när arbetarklassen är splittrad och därmed svårorganiserad. Arbetsfördelningen ter sig så att allt fler invandrare hänvisas eller tvingas till icke-kvalificerade arbeten med otrygga anställningsformer och låga löner. Den svenska arbetsmarknaden underordnar människor i rasifierade grupper som tillskrivs egenskaper som i sin tur legitimerat arbetsgivarnas exploatering. Klassamhällets rasistiska karaktär tar sig många uttryck. Invandrare kallas betydligt mer sällan än människor med svenskt ursprung till anställningsintervjuer. Arbetsgivare sällar systematiskt bort människor med namn som uppfattas som icke-svenska. Föreställningar om kultur och i synnerhet kulturella skillnader har en central funktion i den svenska arbetsmarknaden och den diskriminering som förekommer där.

Arbetslösheten bland invandrare är 2-3 gånger högre jämfört med personer med svensk bakgrund. Det finns också en tydlig koppling mellan utländsk härkomst och osäkra anställningar. 2001 hade nästan hälften av alla LO-kvinnor, födda utanför Europa, som varit i Sverige mindre än 10 år, tidsbegränsade anställningar. Dels finns det ständigt en underbetald grupp som kan exploateras och utnyttjas på arbetsmarknaden. Dels används invandrare som ”konjunkturregulatorer”; de får komma in och ta de sämsta jobben när ekonomin går bra, men är den grupp som först blir arbetslösa när konjunkturen går ner.

Utomeuropeiska invandrare är ofta hänvisade till yrken som är lågbetalda, monotona, hälsofarliga och utan möjligheter till avancemang. 1990-talets stora nedskärningspolitik med enorma nedskärningar och besparingar inom den offentliga sektorn har drabbat invandrare hårt. Som en konsekvens av nedskärningar och uteblivna men nödvändiga offentliga satsningar är invandrare överrepresenterade bland långtidsarbetslösa, grupper med otrygga anställningsformer och grupper drabbade av arbetsrelaterade sjukskrivningar. Invandrare har som en konsekvens sämre anställningsvillkor. Det är påtagligt att det behövs många åtgärder för att bryta diskrimineringen av invandrare på arbetsmarknaden. Ung Vänster ställer sig därför positiva till så kallade avidentifierade ansökningshandlingar vid rekryteringsprocesser. Det är i sammanhanget emellertid viktigt att understryka att frågan om avidentifiering av ansökningshandlingar bör ses i relation till den diskriminering som sker under rekryteringsprocessen som helhet. Andra lämpliga metoder måste till för uppföljning senare i processen. Vi vet att diskriminering

sker även om den sökande med utomeuropeisk bakgrund har goda meriter. Hela samhällsgrupper tillskrivs en underordnad och underbetald position, oavsett meriter och utbildningsgrad. Rasism och diskriminering undångöms effektivt bakom anställningsprocessens byråkrati. Därför är diskrimineringslagstiftningen ett annat område där skärpningar är nödvändiga samtidigt som lagar måste tillämpas i en mycket större utsträckning.

Det finns en myt om att invandrade kvinnor och män skulle vara särskilt lämpade att öppna små verksamheter som pizzerior, torghandel eller korvkiosker i egen regi. Detta blir ofta den enda utvägen för många invandrade eftersom de inte får arbete inom de yrken de har utbildning för och många har alltså mer eller mindre tvingats in i eget företagande. Förslag om "hushållsnära tjänster" påverkar också invandrars specifika situation, särskilt när det görs i samband med "integrationspolitiken". Arbetslösa invandrare ska i ännu större utsträckning låglönekonkurrera sig in i privata tjänsteföretag till sämre löner och rättigheter. Med ständiga argument om att kollektivavtal inte ska omfatta invandrare eller att subventionering av hushållsnära tjänster skulle innebära ett steg in på arbetsmarknaden för invandrare byggs en politik som också reproducerar de rasistiska strukturerna. Invandrare reduceras till en vara vilken som helst som kan utföra lågkvalificerade jobb till extremt låga löner.

Frågan om arbetskraftsinvandring är konkret kopplad till invandrarnas situation på arbetsmarknaden idag. Av retoriska skäl är det populärt hos borgerligheten att försöka blanda ihop förslagen om arbetskraftsinvandring med frågan om flyktinginvandring och flyktingmottagande. I själva verket handlar frågan om arbetskraftsinvandring om något helt annat. Delar av högern, som annars bär betydande del av ansvaret för den hårda svenska flyktingpolitiken, är varma anhängare av arbetskraftsinvandring. En arbetskraftsinvandring på högerens villkor handlar om allt annat än att ömma om flyktingar och invandrare. I och med debatten om arbetskraftsinvandring har högern sett en chans i att genom att importera arbetskraft från andra länder kunna sätta ett tryck på de svenska kollektivavtalen och anställningstryggheten. När högern pratar om fri invandring så menar de i själva verket en annorlunda reglerad arbetskraftsinvandring. Alltså arbetskraftsinvandring på de starkas och arbetsköparnas villkor där invandrare ska kunna utnyttjas som billig arbetskraft. Högern utnyttjar alla former av strukturella ojämnheter som är möjliga att utnyttja för att höja arbetskraftens exploateringsgrad. Eventuella arbetskraftsinvandrars utsatta situation på arbetsmarknaden passar väl in i denna strategi. Invandrars utsatta situation kan sedan användas som språngbräda för angrepp mot kollektivavtalen. Centralt är att invandrare används som slagträ – för att slå på allmänna rättigheter som högern vill underminera men har svårt att finna stöd för hos den allmänna opinionen. Ung Vänster är därför motståndare till arbetskraftsimport på högerens villkor. Istället värnar vi om och kämpar för en arbetsmarknad med starka

kollektivavtal och med lika villkor för alla.

Samtidigt som invandrare inte får användning av utbildning införskaffad i hemlandet så finns det de som aktivt förordar att vi ska ha mer arbetskraftsinvandring av ”kompetent arbetskraft”. I klarspråk betyder det att man vill att Sverige ska uppmuntra kompetensflykt, så kallad ”brain drain” från utvecklingsländer. Högutbildade – som är en investering för de fattiga länderna – lockas att flytta till de rika länderna som utan extra kostnader kan skörda resultaten. De fattiga ländernas möjligheter till en egen industri och teknik begränsas. För svenska företag blir det import av utbildad arbetskraft på kapitalets villkor.

Kampen för full sysselsättning och facklig organisering är därför en central del av Ung Vänsters antirasistiska arbete. En del i vänsterns antirasistiska kamp handlar också om att synliggöra att rasifierade grupper idag utgör en stor del av arbetarklassen. Rasifierade grupper måste också få en större politisk roll inom arbetarrörelsen.

BOSTADSMARKNAD

Det talas ofta om att våra större städer är segregerade. Bilden som ges av den segregerade staden, är ofta problematiska förorter med hög andel invandrare, hög arbetslöshet och kriminalitet. Sällan talas det om den andra sidan av segregationen, om de kliniskt vita villaområdena, befolkade av förmögna människor som haft möjlighet att isolera sig från miljöer och människor de vill undvika. Segregationen betraktas istället som ett invandrarproblem, knutet till "invandrarernas kultur" och insatser för att lösa problemet handlar om integrationssatsningar av olika slag.

Segregationen förklaras ofta med att invandrade söker sig till sina landsmän när de väljer bostadsort. På så sätt läggs också skulden för en misslyckad bostadspolitik på enskilda människors (påstådda) val. Verkligheten ger dock inte fog för sådana förklaringar. Områden som Rinkeby, Bergsjön eller Rosengård är stadsdelar med tiotals olika nationaliteter, och kan därmed inte sägas vara områden dit människor sökt sig för att undvika att bo med andra än sina landsmän. Studier på området visar att det heller inte går att hitta etnicitetsmässiga skillnader när det gäller boendepreferenser. Förklaringar måste således sökas i andra faktorer.

Boendesegregationen är en konsekvens av såväl diskriminering som ekonomiska och sociala skillnader. Till stor del är boendesegregationen en klassfråga. I många fall handlar valet av bostadsområde om vilka ekonomiska möjligheter man har, men det handlar också om hur myndigheterna hänvisar asylsökande till mindre attraktiva områden – de områden där det ofta finns lediga lägenheter. Det förekommer även etnisk diskriminering på bostadsmarknaden såväl i form av att människor med utländsk bakgrund har svårare än infödda svenskar att få lån till bostadsköp, som i form av hyresvärdar som väljer bort hyresgäster eller bostadsrättsföreningar som stänger ute människor på basis av ursprung.

För att komma tillrätta med problematiken, måste ett flertal åtgärder till. Från högern förs ofta utförsäljningar av allmännyttan fram som en lösning. Detta förkastar Ung Vänster. En väl fungerande bostadsmarknad förutsätter att olika former av boende finns att tillgå. För att garantera tillgången till bostäder åt alla, är allmännyttans roll central, liksom när det gäller att hålla nere hyrorna. Utförsäljningar av allmännyttiga bostäder i attraktiva områden leder till att grupper som idag är underrepresenterade i dessa områden stängs ute helt till förmån för enbart förmögna människor.

Vad som krävs är en aktiv bostadspolitik, som syftar till att bryta segregationsmönstren genom att blanda boendeformer – fler hyreshus behövs byggas i rikemansreservat som Lidingö och Djursholm. Utförsäljningen av kommunalt ägda fastigheter

ANTIRASISTISKT PROGRAM

måste upphöra och miljonprogramområdena rustas upp. Kommunerna måste satsa på att renovera bostäder och boendemiljö och se till att kommunikationer och samhällsservice såsom vård- och omsorgsinrättningar och skolor ges resurser att fungera väl samt säkra möjligheterna till meningsfulla fritidssysselsättningar. Möjligheterna till etnisk diskriminering på bostadsmarknaden måste omöjliggöras.

RÄTTEN TILL UTBILDNING

Utbildningen ska vara likvärdig för alla – så är den svenska skolan inte organiserad idag. Nedskärningarna som genomfördes på 90 - talet har fått stora köns- och klassmässiga konsekvenser. Detta blir särskilt tydligt för elever med invandrabakgrund. Det tydligaste exemplet är de stora nedskärningarna som skett inom hemspråksundervisningen. Rätten till hemspråksundervisning ska vara självklar. Det är en förutsättning för att kunna tillgodose och lära sig andra språk. Hemspråksundervisning med utbildade lärare samt extra resurspersoner som kan hjälpa till både i klassrummet och efter skoltid med stöd som ges enskilt eller i mycket små grupper är viktiga delar.

Tillgången till det svenska språket och hur samhället fungerar är ytterst en fråga om demokrati. Undervisningen i svenska för invandrare (SFI) måste stärkas och ges tillräckliga resurser. Ung Vänster kräver att undervisningen ska varvas med arbetspraktik som anknyter till tidigare arbetslivserfarenheter. För att detta ska gå att genomföra ska alla som går på SFI ha rätt att få en individuell handlingsplan.

Den rasistiska tendens som normaliseras allt mer i samhället visar sig tydligt inom skolan. Rasistiska partiers närvaro i skolan accepteras i allt högre utsträckning. Det finns ett misstänkliggörande av elever med invandrabakgrund, exempelvis genom att den svenska säkerhetspolisen ska åsiktsregistrera och kartlägga invandrarungdomar som ett led i terroristbekämpningen. Röster inom de etablerade partierna höjs för att förbjuda elever att prata andra språk än svenska i skolan. Detta underblåser fördomar och tendenser som kan resultera i öppet rasistiska kränkningar. Ung Vänster menar att det är av största vikt att agera mot alla former, förslag och tendenser som genomförs med en rasistisk argumentation.

Ett elevinitiativ som Ung Vänster stödjer är antirasistiska skolgrupper. Att elever organiserar sig mot rasism i skolan är en viktig del av det antirasistiska arbetet.

Högern beskriver ofta friskolereformen och betygsintag som en möjlighet att bryta segregationen i samhället. Men utvecklingen som pågår med t.ex. etablering av privatskolor har inneburit det direkt motsatta. Därför kräver Ung Vänster ett stopp av privatskolor – och att betygen inte ska avgöra vilken skola man kommer in på.

EXTREMHÖGERNS FRAMMARSCH – HOTET MOT DEMOKRATIN

De högerextrema rörelserna i Sverige idag, liksom de flesta andra runt om i Europa kan sägas stå på en grund av fascism och rasism. Dessa två synsätt är stark förknippade med varandra, och går ofta hand i hand. Men till hur och varför de finns kan man se ett par anledningar, som då de är olika också blir viktiga att poängtera.

Historiskt sett har man kunnat se ett samband mellan hur hotad borgerlighetens överordnade position i ett samhälle är, och framväxten av fascistiska rörelser och strömningar. Under hotet från växande arbetarrörelser och hårdare krav på förändring växer fascismen fram som den sista garanten för att den rådande ordningen ska bestå. Det är också i de borgerliga skikten rötterna och de främsta förespråkarna till fascismen finns.

Fascismen kan alltså sägas vara en politisk och social reaktion med bas i de borgerliga skikten. Mot kraven på ökat inflytande och jämställdhet står fascismens förespråkande av en strikt elitism och totalitär diktatur. De stora massorna i ett land, och då framförallt arbetarklassen, är enligt denna syn oförmögen att ha makten över sina egna liv, och behöver styras hårt av en ledande elit, som kan garantera ordning och samhällets bästa. Mot framsteg för jämställdheten och krav på ökad jämlikhet står en extremt reaktionär syn på familjen och könsrollerna. Att alla män måste ha rätt att vara riktiga män, och alla kvinnor måste få vara riktiga kvinnor, är en genomgående grundpunkt. Likaså övertygelsen om den biologiska skillnaden mellan könen och deras respektive naturliga uppgifter i samhället, med mannen som försvarare och försörjare, och kvinnan som barnaföderskan. Här finns också ett starkt motstånd mot de feministiska rörelserna såväl som HBT-rörelsen, som man ser som ett hot mot både den naturligt rådande balansen mellan manligt och kvinnligt och, kan man anta, den egna maktpositionen. Just homofobin är väldigt stark, homosexualitet ses som ett hot mot det svenska samhällets starkaste byggsten, kärnfamiljen, och måste bekämpas.

Det är inte heller ovanligt att fascistiska rörelser även bygger på en rasistisk grund eller använder sig av en rasistisk retorik, även om det inte finns en nödvändig koppling mellan de båda. Rasistiska idéer har tjänat som ammunition i den fascistiska agitationen, och det är lätt att överföra fascismens politiska och sociala elitism till biologiskt elitistiskt tänkande och rasteorier. Rasismen används då som en förklaring till de strukturella problemen i det kapitalistiska samhället, för att splittra arbetarklassen och bygga upp en skenbar gemenskap för människorna i ett land mot en påstådd yttre fiende, i detta fall på rasmässig grund. Det är genom de rasistiska tankegångarna som de högerextrema rörelserna kunnat finna stöd inom

arbetarklassen, snarare än genom att betona vikten av en politisk och social elit. Ett mer indirekt hot, men samtidigt ett av de allvarligaste i dagsläget är vilka konsekvenser framgången hos extremhögern får för den allmänna politiska debatten, och hur det påverkar det politiska landskapet i bredare bemärkelse. Det finns en klar koppling mellan hur stark extremhögern är, och var på den politiska skalan de mer etablerade högerpartierna befinner sig. Dels genom att man försöker ta över extremisternas frågor och argument till viss del, för att på så sätt täcka upp högerut, dels genom att man nu anser sig ha utrymme att föra fram krav, som tidigare setts som för extrema. När man har en starkare punkt längre ut på skalan, och rasistiska partier växer i legitimitet förflyttas också gränsen för vad som är extremt och otänkbart, allt längre ut på samma skala. Angrepp på våra fri- och rättigheter, uppenbara rasistiska förslag från riksdagspartier och aggressiva angrepp på jämställdhetsarbetet, som idag framförs utan att väcka allt för mycket rabalder, skulle inte ha varit möjliga om det inte vore för extremhögerens frammarsch. Inte heller den systematiska uppdelningen och misstänkliggörandet av människor utifrån religiösa preferenser skulle kunna ha genomförts i den nuvarande utsträckningen. Just förskjutningen av hela samhällsklimatet högerut, med allt vad det innebär, är ett av de allra största hoten med extremhögerens frammarsch i dagsläget, något vi måste vara fullt medvetna om och se konsekvenserna av. Det är inte främst de renrakade unga männen med uniform som skriker på gatorna som ska ses som hotet, utan snarare vad de genom sin existens förmår göra med samhällsdebatten och utgångspunkten för problemformuleringarna i stort!

Varför är extremhögern på frammarsch

Människans tankar och ideal formas av det samhälle hon lever i och av det dagliga samspelet med andra människor. En rasistisk uppfattning eller utslag av homofobi är inte uttryck för någon naturlig eller grundläggande mänsklig inställning och beror inte på bristande information eller allmän rädsla för det främmande. Snarare rör det sig om uttryck för upplevd maktlöshet. Ett samhälle med ökande klyftor mellan rika och fattiga, och med en ökande mängd unga som växer upp med en känsla av maktlöshet, och som saknar både arbete och reella möjligheter till självförverkligande, utgör en verklig grogrund för rasistiska och fascistiska rörelser. Segregerade bostadsområden och skolor bildar den perfekta grunden för fördomar, rykten och mer eller mindre medvetna missuppfattningar. Det är då extremhögern kan framstå som ett alternativ för de grupper som känner sin ekonomiska och sociala ställning hotad. I tider av kris, ekonomisk lågkonjunktur och samhällsförändringar som innebär försämrade levnadsförhållanden tilltar också ofta främlingsfientliga och rasistiska strömningar. Dessa grupperingar för fram lätta lösningar på det som människor upplever som problem i sin vardag, genom att lägga över hela skulden på en grupp utanför det egna, som får agera syndabock, och roten till allt elände.

Samtidigt som man från etablissemangen får höra att problemen egentligen inte finns, utan bara är ett utslag av att egen lathet. Eller, om en förklaring förs fram, handlar den allt som oftast om att det är den enda vägen, det finns inte något annat sätt att göra på, det säger de ekonomiska reglerna. Här har också vi inom vänstern misslyckats. Vi har inte lyckats föra fram vår bild av varför de försämringar som faktiskt ägt rum har ägt rum, eller i vems intresse, i tillräckligt stor utsträckning. Att det faktiskt på många sätt varit en del i en medveten politik, förd för att gynna överklassen på vår bekostnad, och att problemet snarare ligger i hur dagens samhälle är organiserat än i människors etniska ursprung.

De mer välpolerade högerextrema rörelserna har också till viss del lyckats i sina försök att måla ut sig själva som den verkliga oppositionen mot etablissemangen idag. De framställer sig själva som sanningssägarna som vet hur verkligheten ser ut för många människor idag, och som för fram grunden till deras problem. Och när de gör detta stämplas de ut av alla andra organisationer, som "ljuger ihop rykten" om dem och utmålar dem som något de inte är, bara för att alla andra är rädda för sanningen. Ännu mer problematiskt bli detta när den bilden till viss del spås på av etablerade partiet som dels fördömer dem med ena handen, för att ta över stora delar av deras politik med den andra. Detta ses då som en intäkt för att de har haft rätt i sin problemformulering hela tiden, men att etablissemangen är rädda för dem, eftersom de har rätt allt igenom.

Också de framsteg som skett på jämställdhetsområdet, och framförallt den senaste tidens hetsjakt på feminismen har bidragit till framgångarna för extremhögern, och dess reaktionära syn på könen. Många, framförallt män som upplever sin egen position som hotad, eller vändas över upplösandet av kärnfamiljen, som kunnat vara det egna forumet för dominans, självbekräftelse och auktoritet ser strävan mot en återgång till en än mer patriarkal familjesyn som en befrielse och ett slagträ mot den uppluckring av de rådande könsrollerna som sker och har skett. Den extrema högerns reaktionära inställning kan då ses som en garant för bibehållna familjestrukturer och maktpositioner, och ett bevarande av traditioner och identitet.

Under de senaste åren, och då främst i samband med valrörelserna 2002 och 2006 har det från borgerligt håll, med folkpartiet i spetsen, förts fram fler och fler rasistiska förslag, med uppenbart syfte att rida på den våg av främlingsfientlighet som växt fram till följd av ökade sociala skiktningar. Linjen har konsekvent varit att hårdare tag ska ställas på redan utsatta grupper. Detta har också bidragit till att ge ökad legitimitet åt de högerextrema partierna och deras retorik. Inbjudandet till, och deltagandet vid gemensamma debatter med högerextremister har också gett dessa ökat utrymme, och större legitimitet, vilket också det bidragit till att deras framgångar.

KAMPEN FÖR DEMOKRATISKA FRI- OCH RÄTTIGHETER

Rasismen och främlingsfientligheten kan aldrig bekämpas med inskränkningar i de demokratiska fri- och rättigheterna. Åsikterna kommer inte att försvinna för att de inte längre är tillåtna, det är ett farligt och förenklat sätt att se på problemet. För att på allvar komma till rätta med problemets grogrund måste vi slåss för ett samhälle som präglas av öppenhet, delaktighet och rättvisa. Att införa förbud och restriktioner, om än till en början riktade mot rasister, är att gå åt helt fel håll, och att använda sig av en metod som tidigare och på andra platser har visat sig vara både ineffektiv och riskabel.

Det är vi som måste stå upp för våra demokratiska fri- och rättigheter, och då samtidigt som vi motarbetar extremhögern, på så vis också försvara deras rätt. Att lagen ska gälla lika för alla är en princip vi inte släpper, vi vet också vilka det i det långa loppet skulle drabba om vi började rucka på den. Redan idag är våra mest grundläggande rättigheter under attack från borgerligheten. De har aldrig varit särskilt förtjusta i allas lika rättigheter och möjligheter, utan tar nära nog varje chans att inskränka på dessa. Därför är det ännu viktigare att vi i en sådan här situation står rakryggade och inte backar på kravet om allas lika rätt. Oavsett politisk åsikt. Däremot ska brott mot den nuvarande lagstiftningen, hets mot folkgrupp, hatbrott och brott mot diskrimineringslagarna såklart alltid anmälas och uppmärksammas. Det krävs att såväl stat som myndigheter tar detta på allvar. Däremot ska det inte vara samhälligt accepterat med rasism. Det ska inte vara okej att dra rasistiska skämt i fikarummet eller att rösta på Sverigedemokraterna, inte för att man är orolig för fängelsestraff, utan för att det inte ska finnas någon social acceptans för det. För att vända trenden och bygga den typen av antirasistisk hegemoni är det viktigt med ett brett frontarbete som utgår från principen att rasisterna ska marginaliseras. I detta arbete har vi ett stort ansvar.

I det antirasistiska arbetet finns det en tydlig skillnad i vilka uppgifter som ligger på staten och våra myndigheter, och vilka som bäst sköts av partier, folkrörelser och enskilda. En dåligt genomtänkt antirasistisk kampanj kan få motsatt effekt, och ytterliga spä på de högerextremas bild av sig själva som den verkliga oppositionen och sanningssägarna. Det är statens uppgift att se till att de lagar som finns efterföljs fullt ut, och att myndigheterna tar rasistiska brott och brott mot diskrimineringslagstiftningen på största allvar. Den offentliga sektorn måste också gå i täten och vara en förebild, med jämställda och demokratiska arbetsplatser. Att inte göra detta på allvar skickar ut signaler vidare i hela samhället. Principiellt är det inte heller statens uppgift att på ett direkt sätt påverka människors åsikter

och uppfattningar. Dessutom tenderar ett agerande av staten mot oönskade åsiktsriktningar att ge dessa oönskat mycket utrymme. Statens uppgift är snarare att motverka de underliggande orsakerna till varför rasism, främlingsfientlighet och homofobi uppstår, och sprida kunskap.

Uppgiften att mer direkt, med argument och politisk kamp, motverka högerextremismen, ligger på de politiska partierna, folkrörelserna och de enskilda. Ansvaret att stå upp mot den här utvecklingen ligger på oss.

Kampen mot de högerextrema

I och med att de högerextrema organisationerna har växt sig starkare har de också fått ett större inflytande över hur de grundläggande problemen i samhället har definierats och framförts. Framförallt från borgerligt håll, där man inte direkt ser några grundläggande fel i hur samhället är organiserat, har man fått bifall i sina grundantaganden. Av historiska lärdomar vet vi att fascistiska och rasistiska idéer vinner stöd först när de börjar backas upp av de etablerade högerpartierna och kapitalet. Därför är det viktigt att bygga breda antirasistiska fronter som omöjliggör för högern att stödja rasistiska förslag och själva driva rasistisk politik. En av våra absolut största och viktigaste arbetet i den antirasistiska kampen är att vrida debatten, och ta över problembestämmandet. I det arbetet kan vi inte räkna med så mycket stöd från så många andra. Det är ett arbete som måste föras bestämt och medvetet, både på kort och på lång sikt. Det räcker inte med att uppmärksamma oroväckande utvecklingen i kampanjer då och då, utan att ge en egen beskrivning och förklaring av de problem många upplever i sin vardag. En viktig princip som Ung Vänster har haft under en längre tid är att bemöta rasistiska utåtriktade arrangemang inom 24 timmar med flygblad eller något annat, detta ska vi givetvis fortsätta med. En annan viktig princip vi har haft och som vi bör fortsätta med är att inte ta offentliga debatter mot extremhögern. Det handlar också om att vi aktivt måste arbeta gentemot skolor för att de ska neka rasistiska partier bokbord eller flygbladsutdelningar. De fascistiska partierna är direkt odemokratiska, och vi vill inte legitimera deras åsikter genom att ge dem det utrymme. I vissa fall kommer denna princip att sättas på hård prövning, då framförallt Sverigedemokraterna har flera kommunala mandat i vissa områden. I de fall måste vi arbeta aktivt för att bilda allianser med de andra ungdomsförbunden för att få med oss dem, eller hitta andra former för att lösa situationen på bästa sätt. Men sedan ska vi givetvis enligt 24-timmarsregeln aktivt bemöta rasisterna överallt annars de visar sig.

Vänstern i första ledet

Vi kan inte luta oss tillbaka och se den allmänna feministiska och socialistiska kampen i sig som tillräckligt antirasistiskt arbete.

För att på ett mer långsiktigt plan slå tillbaka extremhögern och ta bort grogrunden

den bygger på krävs det att vi presenterar alternativ. Andra förklaringar på de problem som finns, andra analyser av vad som är fel. I det långa loppet räcker det inte att enbart prata om alla människors lika värde, en orsak till upplevelsen av maktlöshet och orättvisa måste också föras fram. Vi måste peka på vad som är grundläggande fel i dag, och vem som vinner på det. Vi måste se till att vara de som kanaliserar människors missnöje och låter det bli en samhällsomvälvande kraft istället för en röst på Sverigedemokraterna. Vi måste skapa ett förtroende för vänsterpolitik och bli hjältarna i vardagen. Eftersom rasismen i huvudsak är en produkt av det kapitalistiska samhälle som vi lever i, är klasskampen en av våra absolut viktigaste antirasistiska verktyg. Det kan handla om en utbyggd offentlig sektor, kampen för en meningsfull fritid eller försvarandet av fackliga rättigheter. Grundläggande för detta arbete är att stärka klassmedvetenheten och inse att alla arbetarklassens medlemmar tjänar lika mycket på vänsterpolitik, och att vi istället för att sparka på varandra, sparkar uppåt. Den feministiska kampen och feministiskt självförsvar är väldigt viktiga delar också i den antirasistiska kampen. Idag sprids myten om den kulturellt betingade förtryckarmannen av framförallt de rasistiska partierna, men backas också upp av såväl etablerade partier som massmedia. Detta bidrar till att flytta fokus från det grundläggande problemet med rådande könsmaktordning, till en fråga om hudfärg och kultur. Det är inte kulturer som slår, och det är inte hudfärg som våldtar, det är män. I den frågan måste vi vara stenhårda.

För att agera stoppkloss mot utvecklingen av ett mer reaktionärt och rasistiskt samhällsklimat krävs ett brett, uttalat antirasistiskt arbete. Rasistiska förslag ska inte kunna föras fram utan protester, och vi kommer inte att sitta still och se på hur samhällsdebatten tar allt sjukare vändningar, med språkförbud i skolor och angiverisystem. Vi måste agera tillsammans med andra och bygga upp en bred antirasistisk front, som kan agera motvikt mot såväl de högerextrema grupperna som de etablerade partiernas glidningar. Det finns en massa människor som inte är nöjda över hur utvecklingen ter sig idag, och det är vår uppgift att kanalisera detta missnöje, och ge forum att protestera. Ett brett folkligt stöd är nödvändigt, vi kan inte låta den antirasistiska kampen föras av maskerade stenkastare, som snarare bidrar till att misskreditera hela den antirasistiska verksamheten, än att rasismen bekämpas. Här ser vi att det är viktigt att bredda vår egen medlemsbas, för att i högre grad än idag organisera den rasifierade delen av arbetarklassen som får ta rasismens värsta smällar och som utgör en stor del av arbetarklassen. Vi måste ta på oss ansvaret och skapa de forum för protester som behövs. På så vis kan vi både profilera oss som den antirasistiska kraften, de som för fram förklaringarna om varför saker är som det är idag, och som de som står upp och gör en skillnad. Vi, inte rasisterna, är oppositionen mot dagens etablissemang och vet vilka som tjänar på de orättvisor som omger oss. I denna kamp kan vi inte stå ensamma, vi behöver samla motståndet från olika läger för att kunna göra en ordentlig skillnad.

ANTIRASISTISKT PROGRAM

Den antirasistiska kampen behöver föras på två plan. Den konkreta, uttalade här och nu, och den långsiktiga kamp vi ständigt bedriver, för ett annat samhälle. Det antirasistiska arbetet är för viktigt för att överlåtas till någon annan, och för avgörande för att blunda för. Vi måste på ta upp kampen mot högerextremisterna, och en samhällsutveckling åt fel håll. Någon måste på allvar stå upp för alla människors lika rätt och värdighet. Om inte nu, när? Och om inte vi, vilka?

Ung Vänster
Kungsgatan 84
Box 12 660
112 93 Stockholm
08 - 654 31 00 (tel)
08 - 650 85 57 (fax)
info@ungvanster.se
www.ungvanster.se